

Ptačí studánka

Ptačí studánka
pouze ptákům je známá,
pouze ptákům, lesní zvěři
a těm, kdo sejdou z hlavních cest.
Kdo po trávě a jehličí, přes kořeny se dá,
pod větvemi buků a smrků,
pěšinkou z mírného svahu klesá
do hloubi lesa,
jen ten smí pod blankytnou oblohou
z pramínku vodu pít.

Sem zmatky světa nemohou,
rozhostí se klid.
Jen stohlasý sbor zpěvných ptáků
a vítr ve větvích slyšíš znít.
Nanejvýš dolehne k tvým uším
hlas kohouta a štěkot psů
z nedaleké vsi.
Jinak
v zelené náruči lesů
šťastný a všemu vzdálen jsi.

Tady slova smyslu pozbývají,
mlčení má váhu nejvyšší.
Zároveň nebi i Matce Zemi
i sobě sám jsi nejbližší.
*

Živá voda

K čemu je dobré
otevřít svou duši
a nechat živou vodu,
ať z břehů vystoupí?

Jaký má smysl
všímat si krásy okamžiku
a slovem jako pastelem
kreslit to, co pomíjí?

Proč se jen máme
tiše zastavit pod staletým stromem
a dotýkat se vrásek v jeho kůře,
když se svět žene stále vpřed?

Kdo zná odpověď?

Jen malé dítě,

moudrý stařec,
dva tiší blázni
a pak už
jenom
básník.

*

Večerní ztišení

Mám rozsvícenou lampu v temném pokoji,
mám všude po bytě na desítky knih,
básníků z krajin rozličných.

Jsem asi posedlý.

Mám na stole notes a v chladné ruce pero,
mám hlavu myšlenkami věčně přeplněnou.
Teď ale ztišen, sám
večerní tóny poslouchám.

Jsem touto chvílí.

Mám štěstí, že tu mohu býti;
mám právě tolik, kolik stačí k žití.

Jsem Ti vděčný.

Mám na tváři úsměv,
i když tu není zhola nic,
čemu bych se mohl smát,
chechtat z plných plic.

Jsem šílený?

Mám na stole lampu,
mám před sebou svatý obrázek,
mám v bytě ticho a tmu.

Jsem.

To slovo splyne s tichem.
Víc neřeknu.

*

Žofín

Příjemně teplé odpoledne
na břehu Vltavy.
Přes modrou vodu

s odlesky sluneční záře
hledím na Petřín,
kde nad střechami Smíchova,
nad střechami Malé Strany
pestře oděný listnatý háj stoupá k nebesům.
Rozhledna jako vztyčený prst
ukazuje vzhůru,
tam,
kde lidé myslí, že přebývá Bůh.
I já obrátím oči výš,
do bronzové koruny stromu.
Naslouchám šumění blízkého splavu,
naslouchám ruchu velkoměsta,
tlumeným rozhovorům
i vzdálenému křiku dětí.

Jiný strom
zachvěl se větrem
a shodil pár kaštanů.
Jeho nejspodnější haluze
(jejich nejzazší konečky)
málem se dotýkají vln,
nad nimiž
proti proudu přeletěl
sněhobílý pták.

Usazen kdesi
za zdobenými stěnami Žofína,
pohlédnu na hladimu.
Dvaracci míří blíž,
malá modrá loďka
odplouvá...